

Essi Rahja

Sinipiika ja puussaistumispäivä

Sinipiika ja puussaistumispäivä

Omistettu Reginalle

Essi Rahja
Sinipiika ja puussaistumispäivä
2018

© 2018 Essi Rahja
Kannen kuvitus: Essi Rahja

*Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi*
*Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa*

ISBN: 978-952-80-0200-0

Eräänä aamuna Mummo joi aamukahvia talonsa terassilla. Mummo oli vanha ja iloinen, ja hän rakasti juhlia ja puutarhaansa, jossa oli paljon vanhoja sammaleisia omenapuita. Niiden oksilla oli värikkäitä lyhtyjä seuraavia juhlia odottamassa. Joskus Mummo kiipesi omenapuun oksalle istumaan ja sulki silmänsä pitkäksi aikaa. Silloin Mummoa ei saanut häiritä.

Mummon talossa asui myös pieni tyttö, Sinipiika. Mummo löysi hänet kerran oven pielestä, ja otti luokseen asumaan. Ainoana omaisuutenaan työllä oli kaulassa roikkuva hopeinen riipus. Sinipiika muutti Mummon pohjoiseen ullakkokamariin, jossa oli paljon piilopaikkoja ja seinät täynnä aurinkoa.

Mummo oli juomassa kolmatta kahvikupillistaan lohkeilleesta kultaisesta kupista, kun Sinipiika heräsi. Tyttö venytteli vastahakoisesti unen pois ja katsoi sitten tutkivasti mummoa: "Onko tänään puussaistumispäivä?", hän kysyi. Mummo katsoi pitkään kultaista kahvikuppiaan, ennen kuin vastasi: "Tänään on päivä, jolloin saat tietää, miksi puussaistumispäivää vietetään."

Sinipiian silmät levisivät. Tätä hän oli odottanut! Puussaistumispäivää tuntui verhoavan hauraaksi ja surumieliseksi kulunut salaperäisyyden verho.

Hän tiesi, että Mummo ei ollut kertonut hänelle kaikkea itsestään eikä menneisyydestään.

Mummo hymyili Sinipiian innostukselle: ”Tänään sinä olet jo tarpeeksi vanha kuulemaan salaisuuden. Tule, pakataan eväskori mukaan, niin vien sinut tapaamaan erästä vanhaa ystävääni”, Mummo viittoi. Mummon sanat eivät ainakaan vähentäneet Sinipiian pirskahtelevaa intoa!

Eväskoriin pakattiin pullollinen lämmintä kaa-kaota Sinipiialle, kahvia Mummolle sekä ruisleipä. Lisäksi Sinipiika kiikutti malttamattomana koriin pillin, suurennuslasin, nenäliinan ja parhaita kiviään. Koskaan ei tiennyt, mitä retkellä tapahtuu, hän selitti Mummolle. Mummo hymyili ensin mutta nyökkäsi sitten vakavana ja iski silmää yhteisymmärryksen merkiksi.

Mummo ja Sinipiika marssivat Mummon mökin takaa alkavaan metsään. Sinipiika vilkaisi jostain syystä taakseen. Aurinko hohti Mummon mökin takaa ja antoi kuin vahingossa mökille kultaiset ääriviivat. Silloin Mummo polvistui metsän ensimmäisen ison puun juureen ja sujautti ranteestaan hopeisen korun sammalmättäälle. Näin on tapana tehdä, kun astutaan metsän valtakuntaan”, hän selitti kummastelevalle Sinipiialle.

He kävelivät metsässä kiemurtelevaa pientä polkua pitkin. Metsässä kasvoi isoja ikivanhoja tammia. Niiden oksilla hyppeli oravia ja lintuja. Mummo vilkutti niille ystävällisesti. He kävelivät kauan. Vihdoin he saapuivat pienelle metsäaukealle. "Tässä on hyvä syödä eväät", päätti Mummo. Sinipiika levitti punavalkoruudullisen liinan, ja he istuutuivat syömään.

Mummo kaivoi esiliinansa taskusta puukon, ja leikkasi ruisleivästä paksuja siivuja itselleen ja Sinipiialle. Yhtäkkiä puukko lipesi Mummon kädestä ja teki haavan hänen vasempaan etusormeensa. "Mummo!" Sinipiika huudahti kauhistuneena. "Katso! Sinusta vuotaa verta! Mutta... miksi sinun veresi on *sinistä*?" Mummo näytti jotenkin hämilliseltä. "Noh, miten minä nyt tällä tavalla... Minun vereni on tosiaan sinistä." Mummo sitoi sormensa näppärästi nenäliinalla, jonka Sinipiika oli onneksi pakannut mukaan. "Syödään äkkiä eväät, että päästään jatkamaan matkaa. Sitten sinun kysymyksesi saavat vastauksensa", Mummo lupasi.

Sinipiian päässä kihisi. Tässä tosiaan oli jotain salaperäistä! Miten Mummon veri voi olla sinistä? Miten sininen veri liittyy puussaistumispäivään?

Mummo ja Sinipiika kulkivat nopeasti halki varjoisan metsän. He eivät puhuneet mitään, mutta Sinipiika huomasi, että Mummo vaikutti jotenkin erilaiselta. Hänen ryhtinsä oikeni ja kasvot kirkastuivat. Jonkin matkaa kuljettuaan Mummo pysähtyi. "Tuolla, näetkö?" hän sanoi, ja osoitti kahden tammen väliin. Sinipiika katsoi. Hän katsoi uudelleen ja siristi silmiään – ja yhtäkkiä hän näki. Tammien välissä oli matala, tiheäöksainen ja oudon tasainen kuusi, jonka juuressa oli pieni mökki! Se oli niin pieni, että näytti leikkimökiltä, ja jos ei tietäisi mitä etsiä, ei taatusti löytäisi sitä.

Mökin ovi aukeni, ja ovella seiso*i hyvin* vanha nainen. Sinipiika ehti ihmetellä, miten joku voi olla vanhempi kuin Mummo. Sitten vanha nainen hihkaisi ja juoksi tavattoman vikkellästi tervehtimään vieraita. Hän halasi Mummoa pitkään. Sitten hän kääntyi Sinipiian puoleen, ja vilkaisi Mummoa. Mummo nyökkäsi.

Vanha nainen keitti vierailleen kahvia, kattoi pöydän ja tuli sitten itsekin pöytään istumaan. Mökki oli pikkuruinen, mutta jotenkin kummasti kaikki mahtuivat hyvin ison pöydän ääreen istumaan. Tänä päivänä ihmeellinen on ihan normaalia, Sinipiika päätteli. Vanha nainen oli hetken hiljaa ja rykäisi sitten arvokkaasti. Hän katsoi Sinipiikaa, ja aloitti.

"Tervetuloa kotiini, Sinipiika. Minä olen Mummon äiti, metsän kuningatar Mielikki. Mummo on minun tyttäreni. Mummon oikea nimi on Telervo. Me olemme metsän siniveristä sukua."

Sinipiika kuunteli ällistyneenä. "Mitä ihmettä! Kerro lisää!" hän vaati.

"Kauan sitten olimme onnellisina omassa metsässämme. Metsä oli meidän kuningaskuntamme, puut ja eläimet alamaisiamme. Pidimme usein metsän eläinten kanssa suuria juhlia, voi kuinka meillä oli hauskaa! Sytytimme puut täyteen lyhtyjä, istuimme puiden oksilla ja juttelimme, nauroimme ja tanssimme koko yön!"

"Eräänä päivänä metsäämme saapui mustiin, kauhtuneisiin riepuihin pukeutunut perin omituinen vieras. Hän oli viestintuoja hiisien maasta:

"TEIDÄN KUNINKAANNE TAPIO ON KUOLLUT ONNETTOMUUDESSA HIISIEN VALTAKUNNASSA", vieras jyrisi:

"TEIDÄN LINNANNE JA MAANNE KUULUVAT NYT HIIDEN VÄELLE!" Mielikki oli hetken hiljaa. "Hiidet vyöryivät sotisovissaan metsäämme ja varastivat maamme vääryydellä. Me olimme murheen murtamia."

"Minä olin aika vanha jo silloin, en halunnut enää lähteä kovin kauas kodistani. Jäin asumaan

tähän kuuseen, jota kutsutaan Tapion pöydäksi. Tämä on viimeinen pala valtakuntaamme. Tellervo puolestaan oli nuori, ja yritti korjata kokemamme vääryyden. Hän lähti urheasti hiisien valtakuntaan, mutta ei mahtanut yksin mitään ahneille hiisille. Hän palasi takaisin, ja asettui asumaan lähelle metsäämme sievään mökkiin, ja siellä hän asuu edelleen. Ja sitten hän löysi sinut, Sinipiika!”

Sinipiika oli kuunnellut Mielikin tarinaa hiiskahattamatta. Hän oli vähän surullinen ja aivan pyörällä päästään. ”Siksikö Mummolla, tai siis Tellervolla, on kotona kultaiset kahvikupit?” Tellervo katsoi häntä ja hymyili. ”Kyllä, ne ovat isäni perintöä. Kun kiipeän puuhun istumaan, muistelen isääni Tapiota ja omaa metsäämme. Ajattelen, että ehkä vielä joskus asiat muuttuvat. Kun katsen sinua, Sinipiika, haluan uskoa niin.

Sinipiika, sinun ei silti tarvitse olla surullinen. Menneet ovat menneitä, ja olen oikein iloinen siitä, että löysin sinut. Nyt kun tiedät kuka minä olen, haluaisitko sinä ruveta minun omaksi metsän haltijakseni?” ”Tietysti haluan!” Sinipiika huudahti ja juoksi Tellervo-mummon syliin. Tellervo ja kuningatar Mielikki nauroivat.

Sinipiika ja puussaistumispäivä on satu pienestä tytöstä, jonka mummolla on salaisuus. Sinipiika lähtee selvittämään salaisuutta yhdessä mummon kanssa talon takaa alkavaan metsään.

Mummo ja Sinipiika päätyvät mystiseen seikkailuun Tapion valtakuntaan, ja he törmäävät matkallaan niin haltijoihin kuin hiisiinkin.

Mutta selviääkö Sinipiika ajattaran raapaisusta?

Kirjoittaja on äidinkielen opettaja Oulaisissa.

9 789528 002000

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi